

[Rahbek.]

jeg tilstaa, at jeg er en lille Smule mere betænkelig. Den angaar psykisk abnorme Personer under Anstaltsforsorg. Jeg indrømmer, at Samfundet er berettiget til at hindre den Slags Individuer i at sætte Afkom i Verden, naar man næsten med Sikkerhed kan regne med, at saadanne Børn vil blive en Byrde for Samfundet, for ikke at sige en Trusel mod Samfundet; men jeg stiller mig noget tvivlende overfor, om vore Videnskabsmænd er naaet saa vidt i deres Undersøgelser af Arvelighedsproblemet, at de med nogenlunde Sikkerhed kan fastslaa, hvornaar det er Tilfældet. Dertil kommer, at man her i nogen Maade er gaaet bort fra Frivillighedsprincippet, og det har vel været nødvendigt under Hensyn til, at det i de allerfleste Tilfælde drejer sig om Personer, hvis Aandsevner er saa svagt udviklede, at de ikke er i Stand til nogen selvstændig Afgørelse af deres personlige Forhold. Disse og flere Forhold, som jeg ikke her skal gaa nærmere ind paa, gør, som allerede sagt, at jeg er noget betænkelig ved § 2, men maaske vi gennem Udvalgsbehandlingen kan faa mere Klarhed over disse Problemer.

Endelig skal jeg nævne § 6, der bestemmer, at Loven skal til Revision senest om fem Aar. Det kan jeg fuldt ud tiltræde. Det Materiale, der staar til vor Raadighed for Tiden til Bedømmelse af disse Forhold, er ikke saa omfattende, som det kunde være ønskeligt, naar man skal vedtage en Lov af blivende Karakter. Derimod kunde jeg tænke mig, at der om nogle Aar er gjort Erfaringer baade her og i andre Lande, som gør, at man til den Tid bedre kan tage afgørende Stilling til en Lovgivning som den foreliggende.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforlaget til fortsat velvillig, fordomsfri Behandling, foreløbig i et Udvalg.

Vilhelm Rasmussen: Efter at den ærede Ordfører for Venstre (Rahbek) saa udførligt har udtalt sig om Lovforlagets almindelige Synspunkter og ogsaa om de enkelte Paragraffer, kan jeg for min Del fatte mig i stor Korthed. Det, der er det væsentlige ved Behandlingen her ved denne Lejlighed, er jo, hvorledes de forskellige Partier stiller sig, og hvad den Ting angaar, kan jeg tilsige den højtærede Justitsminister mit Partis Velvillie ved den fortsatte Behandling af dette Lovforslag. Jeg giver den ærede Ordfører for Venstre Ret i, at Enkelthederne i dette Lovforslag er af en saadan Beskaffenhed, at man naturligst udta-

ler sig derom i Udvalget, og naar jeg derfor tager det almindelige Forbehold, at jeg om Enkelthederne skal udtale mig i det Udvalg, der vil blive nedsat, og der eventuelt ogsaa stille Ændringsforslag paa enkelte Punkter, kan jeg begrænse mig til at tilsige den højtærede Justitsminister mit Partis Bistand til en elskværdig og saglig Forhandling om det foreliggende Lovforslag.

Johannes Lou: Jeg tror ikke, jeg kan klare mig med saa faa Bemærkninger om dette Lovforslag som den socialdemokratiske Ordfører. Det er dog et Lovforslag, der ikke alene trænger til en Udvalgsbehandling, men ogsaa til at komme frem for aabent Tæppe til en reel Drøftelse af de Tanker, der ligger bagved det. Den Hovedtanke, der ligger bag dette Lovforslag, er jo den, om Straffelovens § 202 enten skal forandres eller fortolkes paa en anden Maade, end den hidtil er blevet. Det skal undersøges, om Loven af 11. April 1925 om Sikkerhedsforanstaltninger mod visse Personer, der udsætter Retssikkerheden for Fare, er et tilstrækkeligt Værn for Samfundet, men det skal ogsaa undersøges, om denne Lov i alle Tilfælde er tilstrækkelig hensynsfuld overfor de stakkels Personer, som enten frivilligt eller gennem Dom maa underkaste sig denne Lovs Regler.

Hvad selve Spørgsmaalet Sterilisation angaar, er jo den naturvidenskabelige Side af dette Spørgsmaal drøftet i den af Justitsminister Steincke nedsatte Kommission, og jeg er enig med de to ærede foregaaende Talere i, at Enkelthederne i dette Spørgsmaal naturligvis maa komme til Bedømmelse i Udvalg. Trods megen Usikkerhed i denne Kommissions Betænkning fremgaar det dog deraf, at hele vor Færd er betinget af ydre Kaar og Arv. Det er disse to Ting, der gaar igennem hele Betænkningen, som jeg finder i allerhøjeste Grad oplysende, objektiv og vejledende for det Udvalg, som nu skal have med Sagen at gøre. Jeg har dog nogle Bemærkninger at gøre til den Maade, hvorpaa Kommissionen har behandlet denne Sag, idet jeg, naar jeg kan karakterisere Betænkningen med disse Egenskaber, dertil maa knytte en Tak til Kommissionen for dens Arbejde. Den Beretning, Kommissionen har udarbejdet, finder jeg særdeles kortfattet og derved ogsaa noget svær at læse. Pag. 5 i Betænkningen vil man finde en Oversigt over forskellige danske sociale Virksomheder, som Kommissionen har besøgt, men i Betænkningen findes der ikke Spor af Oversigt over det store danske Arbejde, som den antropologiske Komité